

ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Το μυστήριο των φωτοβολίδων. Τι γίνεται στο Ψωμίτικο! Ο Φαντάρος που είχε περάσει... υπηρεσιακώς! Η μέλα των λέξεων. Ο «δυναμισμός». Το πολιτικόν και η περιήρησι απαντήσι του Κελοκατρώνη στον Όθωνα. Το νέο έκτροπ του Φαλήρου και ο ρόλος της θαλάσσης. Η ταρατσμανία των Αθηναίων, κλπ. κλπ.

Μέγα ζήτημα και η φωτοβολίδα του Τατοίου: Έορτάσθησαν ή δεν έορτάσθησαν; Δέκα άνθρωποι, από δέκα διάφορα σημεία, τις είδαν. Άλλα ή υπηρεσία τις διαφωδεί. Κι' αφού ή υπηρεσία τις διαφωδεί ποιος τοιάμι να... τις έχη δη; Υπηρεσιακώς δεν ύφιστανται, αυτές ή φωτοβολίδες. Άφου όμως τις είδαν; Τι άφέλη ή έρωτησις! Στην Έλ- λίδα ένα πράγμα μπορεί ωραιότατα να ύπαρχη στην πραγματικό- τητα και να μη ύπαρχη υπηρεσιακώς. Στον πόλεμο σέ κάποιο λόγο, είχε διαγραφη από τή δύναμι ένας στρατιώτης ως νεκρός. Όταν κατάρφε να τόν σκάση από τους Βουλγάρους που τόν είχαν πιάσει και γύρισε στο σύνταγμα του είδε κι' έπαθε ν' άναστηθι. Ο οπισθις του λέγε για κάμποσο καιρό:

— Έσύ, είπαμε: Υπηρεσιακώς είσαι πεθαμένος!

Κυριακάτιχη ευδαιμονία του Αθηναίου:

« Κατέβηκα στο Φάληρο
Είδα και τή θάλασσα
Είχα κι' ένα τάλλιο...
Όπου και... τή θάλασα! »

Τίποτα δεν έχει μεταβληθι ως προς τους δύο πρώτους στίχους. Οι Αθηναίοι κατεβαίνουν άκόμα στο Φάληρο ως προς τους δευτέρους όμως... τί φοβερή μεταβολή. Τό Φάληρο δεν όμοιοκαταληκτι πιά με τόν τάλλιο, αλλά με τόν πεντακοσάριο. Και βάλε! Σε κάθε πτυχή της άκτις καιροφυλακτι κι' από ένα... όδοντοιατρός, που, μετά τόν φαι, σάς βγάξει όλόκληρη τή μασέλα. Τό μπαμπούνη φθάνει διακόσις δραχμές τήν όκά, μόνο και μόνο γιατί πέρασε άπ' τόν τράνι.

Όλοι μιλούν τελευταίως, για τήν πολιτική, για δυναμικές και... άεροδυναμικές λύσεις. Ο δυναμισμός, όρος τής φυσικής, πέρασε, έδω και μερικά χρόνια, σ' όλα τά πράγματα: Μιλούμε και γράφουμε για δυναμικές θεωρίες, για δυναμικά δράματα, για δυναμικά μυθιστορήματα, για δυναμικές καταστάσεις, για δυναμικά κορίτσια, για δυναμικές... ά- δυναμίες!... Σ' αυτά προσετέθη τώρα και ό... άερας: Έχουμε άεροδυναμικά αυτοκίνητα, άερο- δυναμικές κυρίες, και άεροδυναμικές κυβερνήσεις και άεροδυναμικές άνατροπές πολιτευμάτων! Ο θεός να μας λυπηθι.

Τό πνεύμα του λαού εινε άθάνατο. Ένας γέρο — χωριάτης από τή Μεσόγεια, που τόν ρώτησαν:

— Δημοκρατία ή Βασιλεία;
— Έδωσε τήν άπάντησι:
— Πές μου ποιος θάνε στα πράγματα, να σου πώ.

Ο Κολοκοτρώνης είχε δώσει άνάλογη άπάντησι στον Όθωνα μιά φορά, όποτε από μιά άλλαγή κυβερνήσεως. Ο βασιλιάς τόν ρώτησε:

- Πώς σου φαίνεται ή νέα κυβερνήσις;
- Οι βιολιτζήδες άλλαξαν, μεγαλειότητα, είτε ό γέρος του Μορφη, ό χαρβας όμως μένει ό ίδιος.

Από μιά έπιστολή του κ. Κατσαρά στις έφη- μερίδες μαθαίνουμε, ότι στο Παλαιό Φάληρο θα γίνη θέατρο άπάνου στη άκτι.

— Έτσι, είτε κάποιος, δέ θάχουν άνά- γκη κι' από πρωταγωνίστρια.

— Γιατί;
— Θα πρωταγωνισθι ή θάλασσα: Με τις σοροκάδες τραγώδους και με τόν μπάτσο κορνετιέν. Έστως αύτου στις παραστάσεις θα λαμβάνουν μέρος και τά καρβουράκια.

Άλλα πολύ προτιμότερη άσφαλώς εινε ή θάλασσα ως πρωταγωνί- στρια από τά τράμι που πρωταγωνιστούν συνήθως σέ άθηναϊκά θέατρα με τόν δαιμονισμένο θόρυβο που κάνουν άπ' έξω και που άνάγκηως κά- ποτε έναν ήθοσολό να πη στην ήρωίδα του δράματος, που φωςίσε ά- κριβώς τήν ώρα που τόν τράμι περνούσε άπ' έξω με πάταγο, «θέλω να ζήσω τή ζωή μου!»

— Περιμένε να περάση τόν έντεκα και θα σ' άπαντήσω!...

Η «Πέργκολα», τó καφέ — ρεστοράν — ντάσιγκ, που άνοιξε τε- λευταίως στην ταρατσα του Μετοχικού τα- μειου εγκαινιάσει ένα πολύ επικίνδυνο σύ- στημα. Τό τροπαιό της ούκ έξυ καθυέειν ό- σους έχουν ταρατσες. Έτσι σέ λιγάκι θα ίδουμ' όλη τήν Άθήνα να τρώη στα κερα- μίδια. Δεδομένου δέ ότι και θεατρίζεται και κινηματογραφίζεται πρό πολλού στις ταρα- τσες πολλοί διερωτώνται που θα ζούν και που θα έρωτεύονται στο έξής ή... γάτες.

Τέσσαρα στιχάκια καθόριζαν άλλοτε τήν

— Έσύ είπαμε υπηρεσιακώς, είσαι πεθαμένος!

σεις, ό καλώς πληροφορημένος έξήγησε:

- Εινε άπλούστατο: Τόσο σοβαρές δηλώσεις δέ μπορούσαν να γίν- νουν παρά μόνο σ' ένα πείρηχτα.
- Καλά και ό κ. Κοτζιάς!
- Μην ξεχνάτε, κύριοι, ότι εινε... ύψηλότερος.

Ένας κύριος καθώς πρόπει μήτχη τις προάλλες σ' ένα κοσμικό ρε- στοράν με δύο κυρίες, έβγαγε, έξήτησε τόν λογαριασμό. Όταν είδε άπα- νω από έκατόν πενήντα δραχμές φώναξε τόν γκαρασόνι:

— Νά πής σ' άφεντικό σου να μου κάμη έκπτοσι. Είμαι συν- άδελφος.

Η έκπτοσις έγινε. Έπειδή όμως ή φάτσα του κυρίου ήταν ήνω- στη στον έστιάτορα, έστειλε, όταν έβγαλαν ό κύριος, τόν γκαρασόνι, να ρωτήση σέ ποió δρό- μο είχε τόν ρεστοράν του.

— Όχι, παιδι μου, είτε ό κύριος δεν ει- και έστιάτορ.

— Μά δέ μου είπατε ότι εισθε συνάδελ- φος;

— Μάλιστα: Ήθελα να πώ ότι είμαι κι- έγώ... λοποδύτης, άκριβώς όπως τ' άφεν- τικό σου!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ